

25 ΜΑΙ. 1988

Ο ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ
ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Αριθ. Γνωτ. Ζ

Π ρ ο ς

Το Υπουργείο Δικαιοσύνης
Διεύθυνση Διοικητικού
Τμήμα Προσωπικού Κ.Υ.

Ε ν τ α ύ θ α

Στο ερώτημα που διατυπώνετε στο υπ' αριθ. 9011/1.3.1988 έγγραφό σας προς εμάς, η γνώμη μας είναι η ακόλουθη:

Κατ' αρχήν σύμφωνα με το άρθρο 183 Κ. Ποιν. Δ. ο ανακριτικός υπάλληλος μπορεί να διατάξει πραγματογνωμοσύνη, αν απαιτούνται ειδικές γνώσεις ορισμένης επιστήμης ή τέχνης για να γίνει ακριβής διάγνωση και κρίση κάποιου γεγονότος. Δηλαδή με το άρθρο αυτό καθιερώνεται δυνητική ευχέρεια του ανακριτικού υπαλλήλου να διατάξει ή μη πραγματογνωμοσύνη, με εξαίρεση ορισμένες περιπτώσεις κατά τις οποίες η πραγματογνωμοσύνη είναι υποχρεωτική (άρθρ. 80 παρ. 2, 348 και 560 παρ. 3 ΚΠΔ) για τις οποίες όμως δεν πρόκειται εδώ. Εξάλλου σύμφωνα με το άρθρο 179 εδ. α' ΚΠΔ στην ποινική διαδικασία επιτρέπεται κάθε είδος αποδεικτικών μέσων, εκτός της εξαίρεσεως του εδ. β' του ίδιου άρθρου, που δεν μας ενδιαφέρει εδώ. Μεταξύ των αποδεικτικών μέσων τα οποία ενδεικτικά αναφέρονται στο άρθρ. 178 του αυτού Κώδικα είναι και τα έγγραφα. Τέτοια έγγραφα είναι και οι ιατρικές πιστοποιήσεις για τις οποίες γίνεται λόγος στο άρθρο 221 του Ποιν. Κώδ. και άρθρο 22 του Α. Ν. 1565/39 "περί κώδικος ασκήσεως του ιατρικού επαγγέλματος". Επομένως είναι φανερό ότι, αν από τροχαίο ατύχημα προκλήθηκαν σωματικές κακώσεις και βλάβες της υγείας προσώπων τα οποία μεταφέρθηκαν και νοσηλεύτηκαν σε δημόσιο Νοσηλευτικό Ίδρυμα, ο αρμόδιος ανακριτικός υπάλληλος, για το μέγεθος του τραύματος,

το είδος αυτού, το μέρος του σώματος στο οποίο προκλήθηκε κ.λ.π. μπορεί να αρκισθεί σε σχετική ιατρική πιστοποίηση, που θα εκδώσει ο επιστημονικός διευθυντής ή ακόμη και ο θεράπων ιατρός του παραπάνω νοσηλευτικού ιδρύματος, χωρίς να είναι υποχρεωμένος (ο ανακριτικός υπάλληλος) να διατάξει οποσδήποτε ιατροδικαστική πραγματογνωμοσύνη.

Στα παραπάνω δεν αντιβαίνει ούτε η διάταξη του άρθρου 6 παρ.1 του Ν.ΓΧΠ' /1910 "περί ιατροδικαστικής υπηρεσίας παρά τη Εισαγγελία των εν Αθήναις Πλημμελειοδικών" σύμφωνα με την οποίαν απαγορεύεται σε οποιονδήποτε άλλον ιατρό ανάθεση με αμοιβή ιατροδικαστικής πράξεως ούτε η διάταξη του άρθρ.14 Ν.705/1943 κατά την οποία προκειμένου για ποινικές ή πολιτικές υποθέσεις στην περιφέρεια των Πρωτοδικείων Αθηνών και Πειραιώς, οι πραγματογνωμοσύνες ιατροδικαστικής φύσεως που παραγγέλλονται από τις δικαστικές αρχές εκτελούνται από την αρμόδια ιατροδικαστική υπηρεσία, πρώτον μεν γιατί η ιατρική πιστοποίηση δεν είναι ιατροδικαστική πράξη με την έννοια των άρθρων 183 και επ. Κ.Π.Δ. και δεύτερον γιατί δεν γίνεται με αμοιβή αφού πρόκειται για ιατρούς δημοσίου υπαλλήλους. Αλλά ούτε και η διάταξη της παρ.3 του άρθρου μόνου του Β.Δ. της 8/17 Μαΐου 1910 "περί εκτελέσεως του Ν.ΓΧΠ/1910" για την οποία κάνατε λόγο στο σχετικό ερώτημά σας, είναι αντίθετη με την άποψή μας για τους ίδιους ως άνω λόγους.

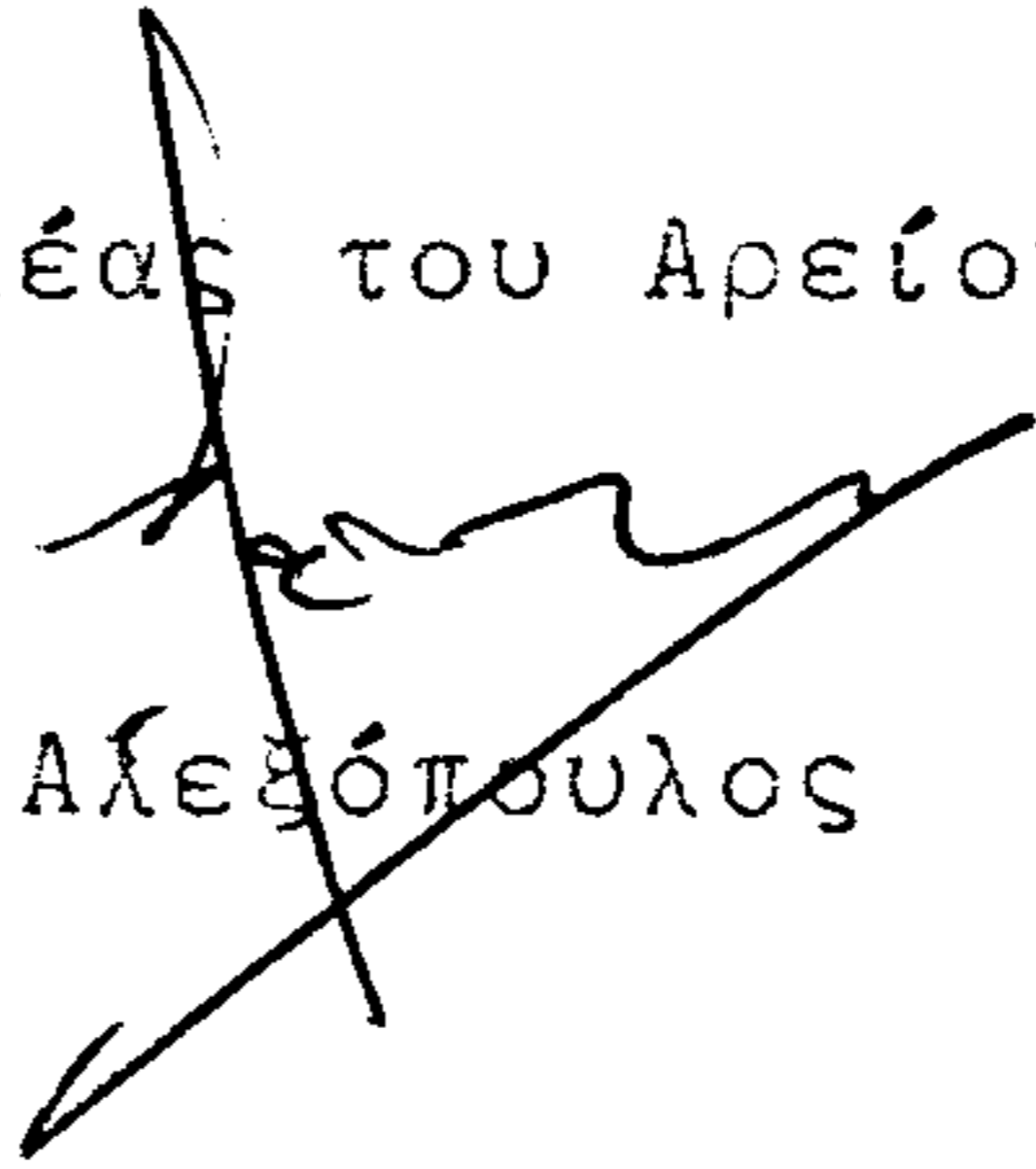
Συναιόλουθα η γνώμη μας είναι ότι σε περιπτώσεις τροχαίων ατυχημάτων που δεν είναι θανατηφόρα ούτε προκάλεσαν σοβαρούς τραυματισμούς, εφόσον υπάρχει στη δικογραφία που σχηματίζεται, ιατρική πιστοποίηση των παραπάνω προσώπων σχετική με τα τραύματα των παθόντων, δεν είναι απαραίτητο να διατάσσεται ιατροδικαστική πραγματογνωμοσύνη από τους

ΛΗΝΙΚΗ Δ

ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑ προανακριτικούς υπαλλήλους.-

ΑΙΤΗΣΗ

Ο Αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου

Σπυρ. Αλεξόπουλος

αφδ

ι-

ιας

ου

ια,

τω-

ι-

χι-

2.

ρο

τα-

ι-

-

ι-

